

nebo tega nemira in prepira po fari kakor zdaj. Toliko za danes, prihodnjič pa več; ta čas pa srčen pozdrav od Vaših
Neustrašencev.

Kaj se na Leskovcu vse godi.

(Napisal po nekem dopisu Rr.)

1.

Na Leskovci spet tolovaje lovimo,
Okrožno sodnijo imamo tačas.
Zdaj gauge mogoče še svoje dobimo,
Konzum je že itak dolgo pri nas.

2.

Naš župnik pa vendar je vedno veseli,
Kaj neki le njemu vzdiguje srcé,
Pred kratkim so grozno v farovžu p—eli,
Sem slišal, da bili so sami — možje!

3.

Saj Mica in Mal'ka in Fanka in Gera,
Prebirale samo so v kuhnji fižol —
Zato pa je trdna leskovška vera,
Zato pa nedolžen naš nežni je spol!

4.

Pa kaj nas to briga, saj smo sklenili,
Da Stoklas nam bode „častni občan“,
Ker stoklas pririje tudi po sili,
Kot žito iz naših ogonov na dan!

5.

Klobase sem zadnjič jel na konzumi,
Ker v postu je bilo, sem se skesal,
Po „cegelc“ sem letel k društvenemu kumi,
Ker večnega ognja sem hudo se zbal.

6.

„Maš krono“? je župnik zarežal,
„Za spoved ti ceglca drugač ne dam!“
Ker kronce ni bilo sem hitro odbežal,
In mene je bilo, a njega ne, sram.

7.

Predal je že Ezav v stari zavezi,
Prvenstvo za lečo, ker lačen je bil,
Potomec njegov nikar se ne jezi,
Saj blagoslov Jakob je v kožuh dobil.

8.

Zdaj gorski je župnik moral naštetih,
Za porcijo „repe“ zopet sto kron,
Klobase bi jedel „Sattler“ presneti,
Za eno le krono, bi dobil pardon.

9.

Pa kaj le? rad vedel bi, skače ponoči,
Pri Fanki konzumni, in miši lovi?
Ah! to pa naj sosed, finančni odloči.
Saj večkrat on tudi od skrbi ne spi.

10.

Je juternco zadnjikrat dvakrat zvonilo,
Ko ravno zadremal malo sem bil,

Sta mežnarja dva, mogoče bi bilo,
Da starši al' mlajši premalo je — pil.

11.

Ti „Štajerc“ pa vedi, da več bi povedal,
Za tokrat pa vendar dosti naj bo.
Prihodnjič še drugim bom v torbo pogledal,
Če v Leskovcu ne bo pošteno bolj šlo.

12.

Al' ljudstvo pa naše prav pridno je bilo,
Pokvaril „razumnih“ ga slab je upljiv,
Zdaj kolne, a prej je prav pridno molilo,
Ne rečem, — da farovž temu je kriv!

13.

Pa mislim, da v srca se mlada poseja,
Z vzgledi le seme, ki dračje rodi,
Že davno pokriva zemlje odeja,
Na Leskovci naše te boljše ljudi.

14.

Naj spavajo boljšega časa sinovje,
Počitek jim sladek večni Bog daj,
Znabiti — spomini in časa valovje,
Privedejo nas — na njih pota nazaj!

Poročilo ptujskega sejma. Dne 5. marca prignalo se je na sejem: 1228 goveje živine, 257 konj, 569 prašičev. Od te prignane živine prodalo se je čez 2 tretjini in se je razposlala večjidel v Gradec, Dunaj, Solnograd, Ljubljano, Nemški Lonč, Judenburg, Bruck itd. Prihodnji živinski sejem bo 20. marca. Ker se sejmi v Ptujju jako lepo razvijajo, se kupci in prodajalci tudi nadalje opozarjajo naše sejme mnogoštevilno obiskavati.

Svarilo pred nakupovanjem srečk (lozov). Lansko leto spomladi že smo pisali o nekkih agentih, ki so lazili tudi okoli Ptujja in prodajali ničvredne loze nerazsodnim ljudem za jako drag denar. Kdor se je vsedel na njihove limanice, ta si je ali pa še bo, to nakupovanje dobro zapomnil. Zvedeli smo sedaj, da je leta 1855 v Ketih, politični okraj Biala, rojeni in tja pristojni avstrijski državljani Ivan P. Wojtan v Amsterdamu pod tvrdko „Fortuna“ ustanovil komisijarno in bančno poslovanje. Z ozirom na dosedanje dotično poslovanje imenovanega v Draždanih in Bazlju je mnenje opravičeno, da se bode novo Wojtanovo poslovanje v enaki smeri gibalo, kakor ono, ki smo ga spomladi preteklega leta označili, da si namreč mnogoštevilni agentje, ki tudi po Avstrijskem in Ogerskem potujejo, sosebno v krogih revnejšega ljudstva s tem kupovalce srečk pridobiti prizadevajo, da jim na dobitke delajo sleparske obljube, dočim vrednost srečk niti one svote ne doseže, ki jo kupec plača. Noben slučaj ni znan, da bi bile stranke, ki so stopile v zvezo s takim podjetnikom, pred materialno škodo obvarovane ostale; sosebno pa se je ogibati takih agentov, ki srečke na obroke prodajajo. Naj bi bi bilo to ljudem v svarilo.

Zanimive novice o rečiških konsumarjih. Pred nekaj dnevi sta bila brata Zorko — kaplan Zorko

Melhijor, junak znanega pikantnega romana, in ustanovitelj konsuma na Rečici in Jože Zorko, konsumarski poslovodja — pri ces. kr. okrajnem sodišču v Gornjemgradu zopet obsojena, prvi na pet dni zapora, oziroma 50 K globe, drugi pa na dva dni zapora, oziroma 20 K globe, ker sta hotela nekega fanta naščuvati, da bi pretepel takozvanim „katoliškim“ možem-konsumarjem neljubega krojača Semenca, in sta mu za to ponujala 10 K. — Razven tega preganja kaplana Zorka še državno pravdnitvo, vsaj tako se obče govori na Rečici, in kolikor smo se pri dotični osebi, ki je kazensko ovadbo vložila, poučili, je vest popolnoma resnična. Cela stvar se tiče nekih plačanih maš; Zorko je baje trdil, da je denar zanj poslal na list „Corresp. Batt für den kath. Clerus“ na Dunaj, poizvedbe pa so dognale, da ni nič poslal. Zanimivo je, da je vse to dognal g. kaplan Eferl, katerega so lani tercialke na občnem zboru konsuma na Rečici na Zorkovo povelje vrgle raz govorniško — „mizo“, ker je nasprotoval konsumarskim prismođarijam! — Dolgo se je kuhalo, a se je vendarle izkuhalo! Meseca sušca pride naš konsum na Rečici na obtožno klop — pred c. kr. okrožno sodišče v Celje — radi „prekunsčno“ sestavljenih računov in drudih sličnih stvari. Poleg drugih so obtoženi župnik Ulčnik, slavnoznani predsednik „katoliškega političnega društva za Gornjigrad“ Matek vulgo Rheinecker in več drugih, — deloma tudi nedolžnih, razume se, da figurirata na prvem mestu kot obtoženca daleko znana dva brata — kaplan Melhijor Zorko in Jože Zorko. Najzanimivejše pa je, da pride pred sodni stol tudi revizor „Gospodarske zveze“ v Ljubljani, Pelc, katerega se baje dolži, da je največ on kriv, da so se računi tako „imenitno“ sestavili. Kakor se čuje, bode prišlo konsum zagovarjat njegova vzvišenost doktor Žlindra iz Ljubljane, le nekaj mož, ki pa niso več konsumarji, bo branil dr. Hrašovec. Pa še ta baje prav nič rad ne gre v družbo dr. Žlindre! — Svoječasno bodedo poročali o tej zanimivi obravi!

Od Sv. Kungote v Slov. gor. Dragi mi „Štajerc!“ Iz vseh krajev slovenske domovine dohajajo dopisi le od nas Fornjekungočanov ne dobiš nobenega. Prosim te, bodi toliko prijazen in objavi v prihodni številki dopis, v katerem ti boded razjasnil, kako zna gospod Rozina, odvetnik v Mariboru, denarje služiti. Evo ga! Kmet Mihael Cilenšek iz Gorne Sv. Kungote imel je 7. grudna lanskega leta pri okrajni sodnji v Mariboru obravnavo z nekim kungoškim fantom. Da bi pa bil za vse slučaje zavarovan, misli si kmet Cilenšek: vzamen si zastopnika gospoda odvetnika Rozina. Gospod odvetnik mu tudi obljubi, da ga bode pri obravnavi zastopal. Napočil je dan obravnave. Ura bije osem in vsi so bili zbrani v sodni sobi, le gospod Rozina ne pride od nikoder. Začne se obravnavo in v zadnjem trenutku pošlje kmet Cilenšek tovariša Janeza Lorberja iskat zastopnika Rozina. Kmet Lorber nujno steče v pisarno gospoda doktorja, meneč ga opomniti na storjeno obljubo. Toda gospoda Rozina ni bilo doma, moral se je iti sprehajati in dim dišečih smodk skoz nos spušati, zakaj pa tudi ne? Saj mu vendar neumni

kmetič dovolj bliščecih kron v pisarno nanosi. Kmetu Cilenšku ni ostalo družega, kakor da se je moral sam zastopati, kar je tudi storil. Obravnavo bila je končana in kmet Cilenšek je bil v kljub temu, da njegovega zastopnika, gospoda Rozina za časa obravnave niti v sobi ni bilo, nedolžnim spoznan in oproščen. Čez nekaj dnij pa pošlje gospod Rozina kmetu Cilenšku račun, toda njegov pisac pa ne zna dobro pisati ali čitati, ker je v naslovu pisma pisal namesto „kmet v Wertičbergu“, kmet v Leitenšpergu. Ker pa kmet tega pisma ni dobil, zromalo je to pismo nazaj v Maribor. Kaj vruga pa je zdaj početi? Gospod Rozina ne premišljuje dolgo, ampak koj pravo ugane. Gre namreč k sodnji in poizve za kraj Wertičberg. Dne 12. svečana pa vnovič pošlje kmetu Cilenšku to romarsko pismo, v katerem ga opominja za stroške, katere je imel kot zastopnik K 8.28, reci osem kron in 28 vinarjev; 1 krono 10 vinarjev za opomin, do 22. svečana v njegovi pisarni izplačati, sicer iztirja to svoto s tožbenim potom. Kmet Cilenšek se ne obotavlja dolgo, ampak gre v mesto in izplača to svoto, kajti spomnil se je mnogih kmetov, ki so zaradi majhnih svotic na boben prišli. Komaj pa je kmet prestopil prag pisarne, že se je kesal, zakaj je vendar tako nujno te nedolžne kronce izplačal. Mislil si je: naj bi me šel gospod Rozina za te kronce tožiti, k obravnavi itak ne pride, radi tega bi njega sodnija kontumacirala in jaz bi bil stroškov oproščen. Vidiš, dragi kmetič! Ako se hočeš sam zastopati, pojdi le k advokatu Rozini, on zaračuni za to, če izplačaš koj osem kron, ako ti pa pošlje opomin, pa velja 1 krono 10 vin. več, kajti gospod advokat kupi papir v velikih skupinah in to je mnogo dražje, kakor če ga kupi na drobno. Poslušajte dragi bralci, koliko velja vsak opomin: 1. 10 vin. za čas, ko premišljuje, kaj bo kmetu pisal, da bo prav. 2. 10 vin. za črnilo. 3. 10 vin. za polo papirja. 4. 10 vin. za fino pero. 5. 10 vin. za marko. 6. 10 vin. za dve kubi, katere bode pušil, ko nese pismo na pošto. 50 vin. pa za čas, ko premišljuje, kako bo kmeta tožil, ako mu koj ne prinese zaželjenega zneska. To vse vkup znaša 1 krono 10 vin. Dragi kmetič! Ako bi vsi zastopniki taki bili, kakor gospod Rozina, bilo bi to za nas kmete bolje, ker le na tak način bi se znali kmetje pri sodnji sami zastopati in radi tega bili bi tudi stroški pri advokatih jako majhni. Torej kmetje le h gospodu Rozini. Kmet iz Vrtiča.

Zunanje novice.

20 let po nedolžnem v ječi. Iz Rima javljajo: L. 1881. je bil posestnik Dentaro radi umora obsojen na smrt, a potem je bil pomiloščen ter bi bil moral sedeti vse življenje v ječi. Sedaj po 20 letih pa je izpovedal neki Caldile na smrtni postelji, da je on kriv dotičnega umora. Tako je bil Dentaro 20 let po nedolžnem zaprt.

Ubit milijonar. Jean Cooper, ki je imel 15 milijonov premoženja, je bil minoli mesec ubit. Opoldne